

и минаваше по хубавия мостъ надъ канала Манзаресъ, безъ да съгледа че му липсваше найглавното, рѣката!

Найподирь, слѣдь нѣколко дни, той са намѣри една зарань на улицата Атоха, една отъ найхубавитѣ, най-широкитѣ и найбогатытѣ на града. Той са спрѣ предъ единъ хубавъ дугень, който раздраваше обоняніето му повече отъ колкото очитѣ му, и прочете на вратата му слѣдующитѣ думы:

« Андрей Казолета придворень козметнеть. »

И отъ двѣтѣ страни на дугеня до двайсетъ раскрача и повече достигаше благоуханіето на жасмина, на триандафиловото масло и други, което бѣше толкози остро, щото докарваше болестъ на главата на ижтницитѣ; но съ сичката тѣзи опасность, Пикильо са спрѣ, какъто казахмы предъ козметическыя дугень.

Той изново прочете името « Андрей Казолета », което му са виждаше да не е ново за слуха му, но не можаше да си припомни дѣ го бѣ чулъ, и като са умори да мисли напраздно послѣдова ижтя си.

Като пристъпи нѣколко и са обърнѣ на лѣво, въ една тѣсна и тъмна улица, той минѣ покрай единъ малкъ дугень, боядисанъ съ сине, но затворень, на вратата на който висяхъ три крушумяны плочы, които вѣтрѣтъ блѣскаше една о друга. Шумѣтъ го наѣра да си издигне очитѣ, и, очудень, съ необъяснимо туцанье на сърцето си прочете, слѣдующия надписъ написанъ съ голѣмы буквы:

АБЕНЪ-АБУ, наричанъ ГОНГАРЕЛЪО, берберь.

Той намѣрваше слѣдователно единъ старъ свой пріятель. Тамъ ще живѣяше безъ сумнѣніе берберѣтъ, съ племенницата си Жуанита; и съ колко благодареніе гледа чловѣкъ онѣзи на които са е показаль полезенъ!

На зла честь, макаръ че бѣ дѣлничень день, берберницата бѣше затворена, и може бы отъ давно, ако трѣбаше да са сѣди отъ паяцитѣ, които бѣхъ прострѣли паяженитѣ си по прозорцитѣ, и отъ разнитѣ публичны обѣзвенія залепены на вратата.